

Sygn. akt I C 1670/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda M. K. kwotę 2.041,18zł (dwa tysiące czterdzieści jeden złotych osiemnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 633,44zł (sześćset trzydzieści trzy złote czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1670/15

UZASADNIENIE

Powód **M. K.** wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) **S.A. z siedzibą w Ł.** kwoty 2.263,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem kosztu opłaty skarbowej za udzielone pełnomocnictwo procesowe.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 29 grudnia 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym pojazd marki M. o nr rej. (...), będący własnością powoda, uległ uszkodzeniu, a sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód podał, iż zgłosił szkodę do ubezpieczyciela sprawy wypadku, który przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 1.030,93 zł. Zdaniem powoda sposób oszacowania wysokości szkody w pojeździe przez pozwanego był nierzetelny i nie miał odzwierciedlenia w stanie faktycznym sprawy, a zwłaszcza w rzeczywistej wysokości szkody.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 sierpnia 2015 roku, sygn. akt I Nc 1010/15, Referendarz sądowny w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kosztów pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uzasadniając sprzeciw, pozwane towarzystwo wskazało, iż uznało swoją odpowiedzialność i wypłaciło na konto powoda kwotę 1.030,93 zł. Pozwany wskazał, iż powód nie udowodnił wysokości szkody, gdyż wykonana na jego żądanie kalkulacja naprawy jest jedynie dokumentem prywatnym i została sporządzona w odległym czasie po zdarzeniu i po dokonaniu oględzin pojazdu przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której doszło do uszkodzenia należącego do M. K. pojazdu M. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w Ł..

(bezsporne)

Na skutek zgłoszenia szkody przez powoda, pozwane towarzystwo ubezpieczeń wydało dnia 4 lutego 2015 r. decyzję, w której przyznało M. K. odszkodowanie w kwocie 1030,93 zł. Wysokość odszkodowania stanowiła kwotę ustalona na podstawie kosztorysu sporządzonego przez (...) S.A., na którą składały się koszty części zamiennych, materiału lakierniczego, blacharza i lakiernika.

(bezsporne, nadto dowody: decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 4 lutego 2015 r.- k. 17, kosztorys – E.'s nr 1972 – k. 15)

Rzeczoznawca techniki samochodowej mgr inż. K. K. wykonał na zlecenie powoda kalkulację naprawy pojazdów w systemie (...) i określił koszty naprawy pojazdu na kwotę 2.807,38 zł z VAT. Powód poniósł koszt sporządzenia kalkulacji w wysokości 180,00 zł z VAT

(dowody: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 15 – 21, faktura VAT nr (...) – k. 22)

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego wskutek kolizji drogowej z dnia 29 grudnia 2014 roku, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu, przy uwzględnieniu stawek za roboczo-godziny blacharsko-lakiernicze, mieszczące się w przedziale środka cen stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze działające na rynku lokalnym dla miejsca zamieszkania poszkodowanego, tj. 100/120 zł netto i zgodnie z zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły w zakresie części zamiennych kwotę 2.892,11 zł brutto.

(dowód: opinia techniczna nr (...) biegłego w dziedzinie techniki samochodowej i ruchu drogowego T. M. wraz z kalkulacją naprawy – k. 54 – 68)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, a także na podstawie opinii biegłego sądowego T. M., oceniając ją jako pełną i wyczerpującą, wskazane w niej wnioski zostały w sposób logiczny wyprowadzone z poczynionych ustaleń. Sąd uznał, iż sporządzona przez biegłego opinia w pełni pozwala na ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanego. Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego.

Okoliczności faktyczne między stronami były w dużej mierze bezsporne, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę, ani zakresu uszkodzeń w samochodzie powoda.

Kwestią sporną pozostawało ustalenie wysokości powstałej w pojeździe powoda szkody, w szczególności kwestia uzasadnionych kosztów naprawy, a także kosztu pobocznego – sporządzenia opinii prywatnej.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy, przy czym powód oświadczył, iż nie dokonywał naprawy samochodu.

W niniejszej sprawie biegły sporządził opinię, w której stwierdził, iż technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego wskutek kolizji drogowej z dnia 29 grudnia 2015 roku, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły w zakresie części zamiennych 2.892,11 zł brutto. Prawdopodobności i wiarygodności tego wycenienia biegłego strony nie podważyły. Sąd też nie znalazł podstaw aby je kwestionować. Należy podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jedynie zastosowanie do wymiany oryginalnych elementów oraz ich wymiana zgodnie z technologią producenta daje gwarancję, że pojazd zostanie doprowadzony do stanu sprzed wypadku i spełniać będzie wymagania przewidziane przez jego producenta. Jedynie bowiem taka naprawa, z użyciem oryginalnych części, daje gwarancję bezpieczeństwa podczas używania naprawionego po kolizji pojazdu, zgodnego z założeniami producenta.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż kwota niezbędna do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wynosiła 2.892,11 zł. Po pomniejszeniu jej o kwotę 1.030,93 zł, wypłaconej przez pozwanego ubezpieczyciela na etapie postępowania likwidacyjnego, należne odszkodowanie wynosiło 1.861,18 zł.

Powód za pomocą faktury wykazał także, iż poniósł koszty sporządzenia przez rzeczoznawcę samochodowego K. K. kalkulacji kosztów naprawy pojazdu w kwocie 180 zł.

Poniesienie kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę samochodowego Sąd uznał za zasadne, bowiem powód, nie dysponując fachową wiedzą, nie był w stanie sam oszacować ubytku wartości swojego pojazdu.

Mając na względzie powyższe, zasadnym było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.041,18 zł w punkcie I. i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie w punkcie II. wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2). W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego iż powodowi należą się odsetki od dnia 29 stycznia 2015r.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., jak w punkcie III wyroku, rozdzielając je między stronami w stosunku: 9,2 % – powód, który przegrał spór w takim zakresie i 90,8 % – pozwany. Na koszty powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 114 zł, koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 617 zł, oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 90,77 zł. Koszty pozwanego ograniczyły się do kosztu zastępstwa procesowego i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (1.100 zł). Po skompensowaniu należności sąd orzekł jak w punkcie III. wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)